

— Какво е на баща ми? — отеднажъ попита то.

— А, баща ли ти е тоя? — мило попита сестрата.

— Да, азъ дойдохъ отъ село. Какво му е?

— Почакай малко, скоро ще дойде лѣкарътъ, — отговори тя и си отиде безъ да му каже повече.

Слѣдъ половинъ часъ се [чу звѣнецъ. Влѣзоха лѣкарътъ, неговиятъ помощникъ и двѣ милосерди сестри, па почнаха да обикалятъ болнитѣ като се спираха при всѣко легло. На Чичилио се струваше, че тѣ никога не ще свършатъ. Неговото безпокойство ставаше все по-мжчително. Най-послѣтъ дойдоха до съсѣдния креватъ. Лѣкарътъ бѣше високъ и строгъ старецъ. Момчето стана, когато той бѣше още при близкото легло. То не се слѣржа и заплака, когато лѣкарътъ се доближи до баща му. Лѣкарътъ погледна дѣтето.

— Това е момчето на болния, — дошло отъ далеко, — каза сестрата.

Той сложи ржка на рамото на дѣтето, поклони се къмъ болния, опита пулса, поклати глава и тихо попита за нѣщо сестрата.

— Все така, — отговаря тя.

— Продължавайте все така.

Момчето се окуражи и насълзено попита.

— Какво е на баща ми?

— Не се отчайвай, дѣте, — отговори лѣкарътъ. Лицето му е само отекло. Болестъта е сериозна, но още се има надежда. Гледай го: нему ще е по-леко, ако ти останешъ при него.

— Но той не ще ме познае! — отчаено викна момчето.